

bemærkede igaar, at det for den arbejdende, for den ubemidlede Befolkning ikke skulde kunne være af nogen synderlig Interesse, om man affskaffede Tolden paa Kul og paa Sern. Deri tror jeg, at han har ganste Uret. Forsaa vidt maa jeg naturligvis give ham Ret, som det med Hensyn til den Enkeltes Forbrug af disse Gjenstande ikke vil mærkes, ligesaa lidt som det efter min Overbevisning vil mærkes paa den enkelte Ubemidlede Forbrug, om Tolden paa Ris eller Salt eller paa næsten alle andre Forbrugsartikler, som ere blevne nævnte som egne til at gjøres tolsfrie, blev ophævet, men derimod i en anden Henseende, indirekte, tror jeg, at en Ophævelse af den nævnte Told vil have den allerførste Indflydelse for den ubemidlede Befolkning. I detmindste er der Grund til at antage, at det vil gjøre langt mere Gaavn end en saadan Affskaffelse af Tolden paa nogle enkelte Forbrugsartikler. Billigt Sern, billigt Kul, billigt Tømmer vil og maa løkke Kapitaler til nye Foretagender, og derigennem vil det bevirke en forøget Erhvervsvirksomhed og saaledes skaffe forøget Arbeide og derigennem ogsaa forøget Arbeidsløn, og paa den Maade er jeg overbevist om, at man ganste anderledes kraftigt virker til at forøge den almindelige Velstand, end man gjør ved at affkaffe Tolden paa nogle umiddelbare Forbrugsartikler som de af mig nævnte. Den Sum, som Statskassen mister ved, at Tolden paa Salt og Ris affkaffes, forsvinder naturligvis ikke, men hvor bliver den af? Hvem vil være istand til at paavise, hvor de enkelte Partikler ere blevne af, det vil gaa med dem som med en Bunke Støv, der henveires for alle Vinde. Ingen vil kunne paavise, hvor de enkelte Partikler ere blevne af, Ingen vil mærke Noget til det. Derimod vil den Sum, som Statskassen taber ved at affkaffe Tolden paa saadanne Artikler, der tjene til Industriens Fremme, virke som en Sød, af hvilken der vil voge nye Spirer frem. Jeg vilde, som sagt, have ønsket, at den ærede Minister havde anset det for muligt at gaa noget videre i denne Retning, end han er gaaet, og særlig vil jeg nævne den Afgift, som tidt har været omtalt og ogsaa igaar, nemlig Skibsafgiften. Jeg vilde have ønsket, at han vilde have været at foreslaa en fuldstændig Affskaffelse af denne Afgift. Det blev igaar bemærket, at en Del af denne Afgift blev ubredet af Fremmede. Mon dette dog ikke skulde være en Illusion? Det forekommer mig, at der ikke er nogen Grund til at antage, at ikke Skibsrhederne i Almindelighed skulde vide og ogsaa være istand til at gjøre sig betalte for de høiere Skibsafgifter i en høiere Skibsfragt. Det blev rigtig nok modtaget fra en Laler igaar, som mente, at dette ikke stemmede med de faktiske Forhold, saaledes som han havde underrettet sig om dem; han yttrede navnlig, at det formentlig skulde være Tilfældet, at Fragten fra England til Østersøen beregnedes ens, ligegyldigt hvilken Østersø-

havn Skibene gif til, at dette idetmindste skulde være det Almindelige. Jeg tror, at den ærede Laler i den Henseende har været feil underrettet; der foreligger idetmindste mig — de ligge her for mig — Noteringer af Fragter fra en Havnestad i England til forskellige Havne, dels i, dels udenfor Østersøen, og det viser sig deraf, at der er fastsat særegne Fragtsatser for de forskellige Reiser, eftersom de gaa til den ene eller den anden Havn. Det viser sig blandt andet, at naar man f. Ex. sammenligner Fragten til Kjøbenhavn og Fragten til Malmø, da beregnes Fragten til Malmø lavere end Fragten til Kjøbenhavn. Mon det dog ikke skulde hidrøre fra, at det vides, at Afgifterne i Kjøbenhavn ere større, end de ere i Malmø? (B. Petersen: De kommunale Afgifter!) Det er fuldkommen rigtigt, det følger af sig selv, at ved Fastsettelsen af Fragterne tager man ikke Hensyn til, om de Byrder, der paahvile Skibsfarten, tilfalde Staten, Kommunen eller Havnevesenet, det følger af sig selv, det er et Spørgsmaal, jeg ikke her indlader mig paa, men det, jeg vilde sige, det er, at Skibsafgiften har og maa have Indflydelse paa Skibsfragterne. Det kan ikke være andet, end at høie Skibsfragter ved Siden af den Indflydelse, de have paa Varernes Pris, umuligt kunne andet end virke som et Vaand paa Handelen ad Søveien, den maa virke trykkende paa Skibsfarten i det Hele, og det maa virke som en Dmuntning paa denne for os heri Landet saa vigtige Næringsvei, der ligger saa naturligt for os, og som det derfor er saa rimeligt at vi søge at udvikle paa bedste Maade, om man ved en Affskaffelse af Skibsafgiften kunde lette Byrderne for Skibsfarten. Det tror jeg er et saa stort Gode, at man i Virkeligheden maa sige, at det ikke vilde være for dyrt betalt ved, at Statskassen opgav de Indtægter, den nu har af denne Skat.

Jeg kommer herved til at yttre mig om et Hovedpunkt i denne Sag, som jeg ikke kan lade være at sige et Par Ord om. Det blev af den høitærede Conseilspræsident udtalt, at det for ham var en Hovedsag ved den af ham foreslaaede Reform, at der ikke i de tre af ham samtidigt fremsatte Lovforslag, som af ham bleve satte i den næste Forbindelse med hinanden, skete saadanne Forandringer, at der deraf vilde opstaa nogen væsentlig Nedgang i Statsindtægterne. Jeg tilstaa, at jeg ikke har kunnet gjøre mig ganste fortlørlig med, at dette Standpunkt med nogen Nødvendighed er bitteret af den nuværende finansielle Tilstand. Statsregnskaberne for de sidste 10 Aar udvise, som bekendt, hvert Aar et betydeligt Overskud. Drager man paa den ene Side fra Indtægterne det, der er tilskudt af Aktiverne, og paa den anden Side fra Udgifterne, hvad der er afbetalt paa Statsgjælden, saa viser det sig, at det samlede Beløb af disse 10 Aars Overskud udgjør over 32½